

מו:

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

לו א מיי פיי הלכות
טומאה למעט ה' ו'
כמו עשן להלכה
לח ב מיי פיה מהל' אל
ה' א ו שו"ע יוד
פי' עס ספק א'
לח ב מיי פיי הלכות
תענית ח' ד טו"ע
ח"ח מ' הקטע ספק ג'
ט' ד מיי פיה הלכות
אלל הלכה א ג כמ
עשן דרנבן ד טו"ע יוד
פי' עס ספק א' ויסמין
ספק ספק א'
מא ה מיי פיי הלכות
תענית ח' ד טו"ע
ח"ח מ' הקטע ספק ג'
ט' ד מיי פיה הלכה
טומאה למעט ה' ו'
כמ ד מיי פיה מהל' אל
ה' א ו שו"ע יוד
פי' עס ספק א' ויסמין
ספק ספק א'
מ' ה טו"ע יוד פי' מה
ספק ג'
מה ש מיי פיי מהל'
תענית הלכה ד
טו"ע ח' ח' מ' הקטע
ספק ג'
ט' ד מיי פיי הלכות
טומאה למעט ה' ו'
כמ ב מיי פיה הלכות
אלל הלכה א ג כמ
עשן דרנבן ד טו"ע יוד
פי' עס ספק א' ויסמין
ספק א'
מ' ה מיי פיי הלכות
טומאה למעט ה' ו'
כמ ב מיי פיה הלכות
אלל הלכה א ג כמ
עשן דרנבן ד טו"ע יוד
פי' עס ספק א' ויסמין
ספק א'
מ' ה מיי פיי הלכות
טומאה למעט ה' ו'
כמ ב מיי פיה הלכות
אלל הלכה א ג כמ

ורחיצה בכ"ה סיבה. תימה ארבעי מהו בריחיה אמאי לא
בעי מהו בעיסה: **לא** **אשארא**. דמייירי התם בנפוך
פ"ק דתענית (דף ג.) בענילת הסנדל ועשיית מלאכה ואעשיית
מלאכה לא קאי דהא מנודה שרי במלאכה אלא אנעילת סנדל סוף
פ"ק דתענית (סג) מסיק הלכתא
כלל אסור בין בחמין בין גזונין אכל
לרחוק פניו ידיו ורגליו בחמין אסור
גזונין מותר ולסוף אפילו כל שהוא
אסור ונתוס' הרב פי' קשיא ליה
מאי שנא בעי' דכל ויהי"כ אסור לרחוק
אפילו אכזעמא דמשמע צפרק ברחא
דיומא (דף עח.) ומניחין לו מטפתא
כו' והא תרייהו מסיבה נפקי אבילות
מואל מסוכי שמן יוס הכפוסים מוסוף
לא פסקי (דילמ' א) וצטע רש"ס
דפי' המסקנא דמסוף צפרק דתענית
דלכל מותר לרחוק פניו ידיו ורגליו
גזונין הוא הדין ט' בצכ ויהי"כ ומימה
אמאי לא מייית' צבונין דתענית
היא דמטפתא כו' וצטע רבינו תם
שעממי שהיא דאסור לרחוק כלל בעי'
בצכ ויהי"כ חוץ מדיידי שחרית דחשיב
לכו כמו מולכות נטטי וזוהי הו"ל
ואינו יכול לנגע צפוי ועיניו * משום
בת מלך: **לא** **אשארא**. פי' לא
קאי אנעילת סנדל אלא ארחיצה וזיל
הכא קמדחי ליה * וזיל הכא קמדחי
ליה דאעשיית מלאכה לא קאי
דפרישית לעיל וא"ת ואמאי לא
פשיעו מרי"א דסוף פרק הזהב ג"מ
דף ט"ו (י"ג) קרע את בגדיו ומלך מנגעלו
וי"ל דשמא היה מחמיר על עצמו אי
נמי מספקא ליה כי היכי דמספקא לן:
ושמיעו **מבוותיהן**. כלל הני
דלעיל לא מיימי מנני

המדבר דלא ידעי הי"כ היו נוהגין
אלה הא פשיעו לן שהיו משמשים
מטומאין שהרי הם היו פרים ורבים
יש להם עטמה קרבנות דבסמך שמה
יש להויה הכי מן הפסוקים:
וישב בחוץ אהלו: פי' נימי
ספרו ונימי הלגו פליגי
כה לעיל (דף ט.) כי האיו גונא אמרינן
אלל אסור להניח תפילין ולא כלל
ימי אללו קאמרינן אלל יום ראשון
בלבד ושני דללקמן (דף כה.):
ואחרי **טהרתו**. פי' צקוטטרס
דבטומאת מת איירי * ימים
ימי האמתו יספרו לו איירי נימי ספירו
וכמו מילתא אחריתי קמ"ל וכיום
בזו לעבודה יניא כהן הדיוט עשירית
האיפה וחטאתו כמו חטיו וקדושתו
כתיב כי אם לאכ ולאכ ואינו כ"ג לא יעמא לאכיו ולאמו ולא ינחא ליה למימר כדאמרינן צדקוין (דף עח.) רישא כהן גדול ויפאה
כהן הדיוט ועוד דלא הוה קמ"ל מדיי אלל כהן הדיוט כיוס מיטבו אינו כתיב בקרא צפוטס מיהו קשה לן כיון דמילי מילי כתיב אמאי
ר"ש אומר בזכו מקריב בזמן שראוי לביאה (ס) וקשה דנפרק תמיד נחטו (פסחים דף סג.) וסו' דקאמרינן כל הזנחים עליו ועמא משלחין
קרבנותיהן ועוד דהכא נמי לא משמע דאיירי אלל במזרע דהכא דעשי מזרע מהו שישלח קרבנותיו מייתי ליה ונראה לי דכ"ש לא ספוקי
מזרע אחי דרבי יהודה דריש כיוס בזו כיוס שמתחן לעבודה ור"ש מוקי לכיוס בזו דקאי אלעיל דלאירי במזרע ולא איירי מדיי
בעשירית והאיפה אלל כה לומר דמזרע דאיירי בקרא כשעטר ליה ויכנס לערה דהיינו לאחר ימי ספרו אז יקריב חטאתו או שאר
קרבנותיו ובתוספות פי' דערל ועמא משלחין קרבנותיהן (ו) בטומאת שרץ ולא בטומאה מנפבו והקשה על זה מהא דאמרינן במגילה פ"ק
(דף ה.) מוזוני ולא מנגעו משמע דאס יטהר מוזוני יניא קרבן אע"פ שהוא מזרע וכמו כן קשה למאי דפרישית ותיקן דלא איירי
התם לענין קרבן אלל שהוא טהור מדין משכב ומושב דחמירא הוה טפי במזרע וז"ע צפרק כל הזנחים שנתערבו (נחמ"ס עג.) וסו'
וצפרק כל הגט (גיטין דף כח.) וסו' למפורס קת דיני סמיכה שרץ נעלים ואס כן אין עמא מניא קרבנותיו (ועי' מוס' נימא קד ד"ה דלמנן):

1. והפסחים הניבם לאכל
וקל שריבים לקנה
והדעוהו על כל קתנים
שעל ועל כל ראש
קרה ושטתיה כאלל
יוד ואחרתה כיום מר'
עמא ח'
2. וישלח יזאב הקיעה
ויכח מיטב אושר חבמה
ויאמר אליה התאבלינא
ולכשינא בגדי אבל האל
מכור שני ויהיי' כבאשא
זה ימים רבים מתאבלה
על מותי שמואל ב ד ר ב
3. האנא דם מתיים אבל
לא תעשה פארך חושב
עלך יונקליך תשים
ברגליך ולא תעשה על
שם ולרס אנשים לא
תאכל: יחזקאל ד ר י
4. ויגד ויד את בת
שבע אשתו ורבא אליה
וישב עמה ותלד בן
והקרא את שמו שלמה
ו' אהבו:שמואל ב יב כ
5. ובכס המטרה את
בגדיו ונלח את כל שעריו
וירחץ בגמיו וטהר ואחר
יבוא אל המזבח וישב
מזרח לאהלו שבעת
ימים יד' ח
6. לך אמו לרם
שבו לכה לאהליכם:
דברים יב כ
7. ואחרי טהרתו
שבעת ימים יספור לו:
יחזקאל ד ר כ
8. ובוים באו אל הקיש
לארץ החצר הפנימית
לשרת בקשר יקריב
והאחרו ואם ארזי
אלהים: יחזקאל ד ר כ

דמוס דיוקני. כללס אלהים עשה את האדם (בראשית טו.) [כשאמרו.
מכמים גבי עכרו אלו ולא נענו (תענית דף ג.) אסור במלאכה וכו'
וכן אמה מולא במנודה]: מאי לאו אכוליה. קאמר דמנודה אסור:
לא אשארא. דקתני (ס) אעטיפת הראש דלמרי' התם (דף יד.) בתענית
כזור מתעטפין ויושנין כמנדוין:
ורחיצה כלל סיכה. דכתיב ותכל
כניס בקרבנו וכשמן צלמנויה (תהלים
קט): כשאמרו אסור בריחיה. בתענית
כזור: אכוליה. ארחיצה נמי דמנודה
אסור: לא אשארא. קאמר דמנודה
ארית ליה דין דהני דתעניות כזור:
כשאמרו אסור ננעילת הסנדל.
בתענית כזור: ויכא אליה. לאחר
אבילות: מנדוין היו. למקום: ספיקא
הוה. אי קיל אי חמיר: זיל הכא
ומדמי. דלקולא (ס) אזלי בהדייהו:
לפיכך נקראים שלמים בזמן שהוא
שגס. דעתו שדעמו מיושבת עליו:
יספרו לו. לעיל מיניה כתיב ואל
מת חדס לא יכא לעמא וצכאן
משמעו ואחרי עטרמו דהיינו מפרישתו
מן המת משיפיש מן המת מונין
שבעת ימי האמתו שבעת ימים אחרים
יספרו לו מדאפקיה רחמנא בלשון
ספירה ולא נקט הוזה שבעת ימי
שבעת ימי ספירו אס נלטרע: ויזוס
כלא (יזוס טהרסו. כתיב ככהן גדול:
11

אמר רב יוסף תא שמע ר' כשאמרו אסור בנעילת הסנדל לא אמרו אלא
בעיר אבל בדרך מותר * הא כיצד יצא לדרך נועל כנס לעיר חולץ וכן אתה
מוצא במנודה ובאבל מאי לאו אכוליה לא אשארא מצורע מהו בנעילת
הסנדל תיקו (י) אבל אסור בתשמיש המטה דכתיב וינחם דוד את בת שבע
אשתו יובא אליה מכלל דמעיקרא אסור מנודה מהו בתשמיש המטה אמר
רב יוסף ת"ש כל אותן שנים שהיו ישראל כבודר מנדוין היו ושימיו
מבוותיהן א"ל אביי ודלמא מנודה לשמים שאני דקיל קיל והא אמרת חמיר
ספוקי מספקא ליה זיל הכא קמרחי ליה זיל הכא קמרחי ליה מצורע מהו
בתשמיש המטה ת"ש דתניא * וישב בחוץ לאהלו שיהא כמנודה (א) וכאבל
י' ואסור בתשמיש המטה ואין אהלו אלא אשתו שנהא * לך אמור להם שובו לכם
לאהליכם שמע מינה וניפשוט נמי למנודה אמר רב הונא בריה דרב פנחס
משמיה דרב יוסף מי קתני שאסור שיהא כמנודה וכאבל במילי אחרנייתא
ואסור נמי בתשמיש המטה * אבל אינו משלח קרבנותיו דתניא ר"ש
אומר שלמים בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא אונן * מנודה מהו שישלח
קרבנותיו אמר רב יוסף ת"ש כל אותן שנים שהיו ישראל כבודר מנדוין היו
ושלחו קרבנותיהן א"ל אביי ודלמא מנודה לשמים שאני דקיל קיל והאמרת
חמיר ספוקי מספקא ליה ומרחי ליה מצורע מהו שישלח קרבנותיו * ת"ש
דתניא * ואחרי טהרתו אחר פרישתו מן המת שבעת ימים יספרו לו אלו ז' ימי
ספרו * ובוים באו אל הקודש אל החצר הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאתו
12

הא יפסדו וימורו מיהו. מנודה מותר בישראל.
אבל אסור בנעילת הסנדל.
סדכתיב בחזקאל ועליך
חשיב ברגליך. מכלל
דכילי עלמא אשירי.
כשאמרו אסור בנעילת
הסנדל. לא אמרו אלא
בעיר אבל בדרך מותר.
יצא לדרך נועל. כנס לעיר
תחתי. וכן המנודה. מצורע
המטה. שנאמר וינחם דוד
את בת שבע אשתו יבוא
אלה. מכלל דמעיקרא
אסור. מנודה מהו. ת"ש
כל השנים שהיו ישראל
כבודר היו כמנדוין. והיו
אז נגזלו יחזקאלין

(א) תענית י"ג. (ב) סס
(ג) ופסחים ד"ג. (ד) וקטן כ"ו.
(ה) תוספתא דתענית פ"א.
(ו) וקטן כ"א. (ז) וקטן כ"א.
(ח) ונחמ"ס ט"ז. (ט) ופי'
כתיב פי' פ"א. (י) כיוס
חטיו כתיב ככין היינו
מזיל כפי תוספתא ופי'
התוספתא (י) ופי'
תוספתא ד"ה וקטע פי' י'
נח: ז' ד"ה הקשה ה"ר
בר"ה: (ח) ונחמ"ס ט"ז. (י)
אירי בטומאה טק:

הגהות הב"ח

(ה) י"ד ד"ה לא משלח
דקתני התם ופי' ד"ה
הש"ס: (ב) ת"ס ד"ה
ואחר סי' זמן שפתי
לפאה דכ"י תמיד נחטו
מזיל ויתת וקשה
נחמק: (ג) בא"ד ונחמ"ס
פי' כ"י משלחן קרבנותיו
אירי בטומאה טק:

גליון הש"ס

ב"ח דא באי' יצא א"ר.
פי' לקמן דף ט' ע"ה חוס'
ד"ה אס ייכל' תרס' י"ה
לא אשארא יידי' כו'
שטובס בת ש"ך. פי' שנת
דף קט ע"ה: ד"ה י"ה י"ה
אשארא פי' אי קאי בו'
יודי' הכא קהדי: וכן
כמנו כל הפסוקים ומימה
לפי' ההלכה בתענית
דף י' ע"ה בתענית
כזור מותר בריחיה כל
טופו גזונין אס על
כתקי' כן כתיבא מיידי
כתיבת חמין ומתלה וכן
לחא מולא כתיבא ויכאל
לא קאי על רחיה דהא
דף קט גזונין אס על
כתקי' כן כתיבא מיידי
כתיבת חמין ומתלה וכן
לחא מולא כתיבא ויכאל
לא קאי על רחיה דהא
דף קט גזונין אס על
כתקי' כן כתיבא מיידי

הגהות הגר"א

(א) כ"כ במנודה חמיר
וכאלל פי' כ"כ:

רבינו הגנאל

מנדוין ומצורע מיהו.
תיקו. אבל אסור בעשית
מלאכה. שנאמר והפסחי
חגיגים לאכל מה חג אסור
בעשיית מלאכה אף אבל
אסור. מצורע תיקו. אבל
מנודה מותר בישראל.
אבל אסור בנעילת הסנדל.
סדכתיב בחזקאל ועליך
חשיב ברגליך. מכלל
דכילי עלמא אשירי.
כשאמרו אסור בנעילת
הסנדל. לא אמרו אלא
בעיר אבל בדרך מותר.
יצא לדרך נועל. כנס לעיר
תחתי. וכן המנודה. מצורע
המטה. שנאמר וינחם דוד
את בת שבע אשתו יבוא
אלה. מכלל דמעיקרא
אסור. מנודה מהו. ת"ש
כל השנים שהיו ישראל
כבודר היו כמנדוין. והיו
אז נגזלו יחזקאלין